

Arrest

nr. 143 270 van 14 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M.-C. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 19 februari 1971 geboren in Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine en woonde in de wijk Hurriyah. Toen u ongeveer tien jaar oud was, deserteerde uw broer (A.) uit het leger. Hij werd hiervoor vervolgd en vluchtte naar Nederland. Uzelf heeft zich in 1991 vrijwillig aangemeld bij de algemene veiligheidsdienst ('al Amn al Amm'). U kreeg een korte basisopleiding en werkte zich daarna op tot opleider aan het vormingscentrum van de noodhulptroepen ('Quwat al Tawari') in Bagdad. Uw hoogst behaalde rang was die van onderofficier ('mofawwad'). U was hier verantwoordelijk voor het onderrichten van de pupillen in het correct marcheren en in formatie lopen. In 1993 werd u overgeplaatst naar Ramadi. U werd opgedragen de ochtendsport en lessen zelfverdediging voor uw rekening te nemen. Samen met vijf andere opleiders verzorgde u eveneens de taakverdeling van de noodhulptroepen. Jullie stelden lijsten

op met te vervullen opdrachten en stelden namen voor van leden van de noodhulptroepen die deze taken moesten uitvoeren. Eén van de opdrachten luidde bijvoorbeeld het houden van razzia's tegen mensen die ervan verdacht werden partijleden te vermoorden of het arresteren van mensen die de regels overtraden. Als er andere incidenten waren, zoals bijvoorbeeld de rellen in Ramadi naar aanleiding van de executie van Mohamed Mazloun Dulaimi, werd de gehele groep ingezet. In 1995 werd u naar de provincie Qadisiyah verplaatst en vanaf 1998 werkte u in Bagdad en dit tot 2000. U sloot uw carrière af in Najaf waar u tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 werkte.

Na de val van het Baathregime ging u bij uw moeder in de wijk Hurriyah wonen, een wijk waar uw broers en zussen ook gehuisvest waren. U ging aan de slag in een winkel die elektrische apparaten verkocht in de wijk Karrada. Naar aanleiding van de verslechterde veiligheidssituatie midden 2006 en de bedreigingen aan het adres van uw werkgever, besloot deze laatste de winkel te sluiten. U werkte vervolgens sporadisch bij uw broer in de winkel in Hurriyah of deed schilderwerken bij mensen thuis. In 2007 werd uw overbuurman (M.Y.) het slachtoffer van een bembom die door 'Jeish el Mehdi' werd geplaatst. (M.Y.) was destijds eveneens werkzaam voor de Algemene Veiligheidsdienst als boekhouder. Hij overleefde de aanslag en verhuisde vervolgens naar zijn landerijen in Tarmiyah. Begin 2009 kreeg u tweemaal telefoon. U werd opgebeld door onbekenden die u voor 'lafaard' en 'verrader' uitscholden. U dacht dat het om een grap van buurtjongeren ging en besteedde er geen aandacht aan. Op 5 april 2009 werd een poging ondernomen om u te ontvoeren. U kreeg hierbij enkele klappen op uw hoofd, waar u nu nog steeds last van zou hebben. Sinds het incident verbleef u niet meer bij uw moeder, maar logeerde u afwisselend bij uw broers, uw zussen en ooms. U bleef dreigtelefoons ontvangen. Er werd u gezegd dat u op een zwarte lijst stond en dat uw beurt gekomen was. Op 12 augustus 2011 kreeg u voor de laatste maal een dergelijk telefoontje. U heeft Irak verlaten op 5 november 2011, op illegale wijze, in een vrachtwagen. U bent op 6 november 2011 in Turkije aangekomen waar u op 9 november 2011 weer vertrokken bent. U kwam in België aan op 16 november 2011, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) nam op 6 september 2012 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling, met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 januari 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep.

Op 13 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in, die het CGVS op 31 januari 2014 in overweging nam.

U vreest heden nog steeds wraakacties vanwege leden van het Mehdi-leger omwille van uw professionele carrière bij de 'Amn al amm' ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Zo zou u via uw broer hebben vernomen dat een voormalige collega van u vertelde dat iedereen die vroeger gewerkt had bij de Algemene Veiligheidsdienst vervolgd werd door het Mehdi-leger. U zegt in november 2013 te hebben vernomen dat in maart 2013 militieleden het huis van uw familie zouden zijn binnengevallen. In november 2013 zouden ze naar de winkel van uw broer (Aq.) zijn gekomen, zou (Aq.) zijn ontvoerd en gedurende drie dagen zijn mishandeld. Uw broer vluchtte nadien naar Turkije.

Ter staving van deze tweede asielaanvraag legt u nog een bijkomend document neer, nl. een kopie van het gerechtelijk dossier dat werd opgesteld naar aanleiding van een inval bij jullie thuis, dd. 11 oktober 2013.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt dat het CGVS, zowel als de RVV, u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag de vluchtelingenstatus weigerde omdat u uw vrees voor vervolging, omwille van uw Baath-verleden, niet aannemelijk had gemaakt. De subsidiaire beschermingsstatus werd u toen geweigerd omdat de situatie in Centraal-Irak op dat moment niet van die aard was dat er sprake kon zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient heden, naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag, te worden vastgesteld dat, gelet op uw betrokkenheid en de specifieke rol bij het Baath-regime van Saddam Hussein waarvan u op erg gedetailleerde en coherente wijze getuigenis aflegde in de loop van de verschillende fases van uw asielprocedure, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Genève van 28 juli 1951) bestaat.

Niettegenstaande het bestaan in uw hoofde van deze terechte vrees voor vervolging dient in het kader van onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut inzake het Internationale Strafhof. Dit artikel

bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

U verklaart zich in 1991 vrijwillig te hebben aangemeld bij de 'Amn al amm'. De 'Amn al amm' betrof de Iraakse Algemene Veiligheidsdienst, ook wel gekend als de Geheime Politie. Uit rapportering blijkt overduidelijk dat de 'Amn al amm', samen met de andere veiligheids- en inlichtingendiensten, zich onder het Baath-regime van Saddam Hoessein, op grote schaal schuldig heeft gemaakt aan grove mensenrechtenschendingen, waarbij op systematische wijze geweld en foltering werd toegepast, en dat deze dienst zelfs burgers spoorloos liet verdwijnen. De folteringen vonden plaats in het hoofdkwartier van de Amn al Amm in Bagdad zelf, zowel als in de lokale basissen, op politiekantoren en detentiecentra (zie rapporten Amnesty International. Iraq: Systematic torture of political prisoners (augustus 2001), Human Rights Watch. Iraq: The Death Penalty, Executions and Prison Cleansing (maart 2003) en Justice for Iraq (December 2002) en zie info CGVS toegevoegd aan het administratieve dossier).

In casu is uw betrokkenheid bij de "al amn al amm" van het toenmalige regime van Saddam Hussein geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig. Tijdens uw gehoren op het Commissariaatgeneraal beschreef u uitvoerig en op coherente wijze uw activiteiten in het kader van deze instantie:

U kreeg een korte basisopleiding en werkte zich daarna op tot opleider aan het vormingscentrum van de noodhulptroepen ('Quwat al Tawari') in Bagdad. Uw hoogst behaalde rang was die van onderofficier ('mofawwad'). U was hier verantwoordelijk voor het onderrichten van de pupillen in het correct marcheren en in formatie lopen. In 1993 werd u overgeplaatst naar Ramadi. U werd opgedragen de ochtendsport en lessen zelfverdediging voor uw rekening te nemen. Samen met vijf andere opleiders verzorgde u eveneens de taakverdeling van de noodhulptroepen. Jullie stelden lijsten op met te vervullen opdrachten en stelden namen voor van leden van de noodhulptroepen die deze taken moesten uitvoeren. Eén van de opdrachten luidde bijvoorbeeld het houden van razzia's tegen mensen die ervan verdacht werden partijleden te vermoorden of het arresteren van mensen die de regels overtraden. Als er andere incidenten waren, zoals bijvoorbeeld de rellen in Ramadi naar aanleiding van de executie van Mohamed Mazloun Dulaimi, werd de hele groep ingezet. In 1995 werd u naar de provincie Qadisiyah overgeplaatst en vanaf 1998 werkte u in Bagdad en dit tot 2000. U sloot uw carrière af in Najaf waar u tot aan de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 werkte.

Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag, dd. 25 september 2014, werd u gevraagd welke de kerntaken waren van de 'Amn al amm'. U somde de belangrijkste taken op: nl. 'de activiteiten van de oppositiepartijen controleren: vooral de partijen die banden hadden met Iran, wapens en drugshandelaars controleren en ook het bestrijden van de Iraanse groeperingen' (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vraag 18). Er werd u vervolgens gevraagd wat er gebeurde wanneer één of andere al dan niet vermeende opposant werd gearresteerd door de 'Amn al amm'. In eerste instantie ontweek u de vraag door erop te hameren dat u nooit heeft gewerkt voor de zogenaamde 'ondervragingssectie'. U liet met andere woorden verstaan geen idee te hebben hoe de ondervragingen er in de praktijk aan toe gingen. Hierbij dient het volgende te worden opgemerkt. Zelfs indien het waar zou zijn dat u nooit toegang heeft gehad tot de 'sectie ondervragingen', dan nog mag er redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat u wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van het reilen en zeilen binnen deze sectie, gelet op uw jarenlange opwaartse carrière binnen de 'Amn al amm'. U werd hierop gewezen en werd er bovendien ook mee geconfronteerd dat u eerder tijdens het gehoor had laten

optekenen "regelmatig mensen te hebben horen schreeuwen vanuit het gebouw van de ondervragingssectie". U gaf op dat moment tijdens het gehoor ook toe dat u kennis had van het feit dat deze arrestanten werden gemarteld tijdens de ondervragingen (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vragen 24 en 25). U gaf nu opnieuw toe dat u wel degelijk mensen heeft horen schreeuwen tijdens ondervragingen. U benadrukte evenwel dat u nooit met uw eigen ogen heeft gezien hoe mensen werden gemarteld. U lichtte verder ook toe dat u slechts één keer iemand had horen schreeuwen. Wanneer u vervolgens werd gevraagd of het martelen in de ondervragingssectie eerder uitzonderlijk gebeurde, wijzigde u uw eerdere verklaringen en liet u optekenen dat u in de drie jaren dat u voor de 'Amn al amm' in Bagdad heeft gewerkt meerdere (!) keren mensen heeft horen schreeuwen tijdens ondervragingen. Op de vraag of het martelen van verdachten dan eerder normaal was en niet uitzonderlijk gebeurde, antwoordde u ondubbelzinnig dat "slaan en martelen deel uitmaakt van de Arabische cultuur", waarmee u impliciet aangeeft dat deze gang van zaken redelijk 'normaal' was en u deze eigenlijk ook - zij het indirect - goedkeurde (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vragen 18-40).

Hoe dan ook, uit dit alles kan duidelijk afgeleid worden dat u perfect op de hoogte was van wat de kerntaken waren van de 'Amn al amm' en dat u bovendien wist hoe men verdachten en arrestanten behandelde tijdens de ondervragingen in voorlopige hechtenis. Hoewel u aanvankelijk een beeld ophing van de 'Amn al amm' alsof het een instantie was die volledig functioneerde volgens de principes van een democratische rechtsstaat (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vragen 20 en 28) en liet optekenen niet in detail op de hoogte te zijn van hoe men precies te werk ging in de 'gevoelige' afdelingen zoals de ondervragingssectie, bezweek u later en diende u toe te geven dat martelen en folteren in deze sectie schering en inslag waren. Het beeld dat u aanvankelijk probeerde op te hangen van de 'Amn al amm' strookt allerminst met de werkelijkheid. De 'amn al amm' was immers één van de verschillende veiligheidsinstanties (naast de Mukhabraat en Istibaraat) ten tijde van het regime van Saddam Hussein die bekend stonden omwille van de wreedaardige praktijken die er werden toegepast. U ontkende dit algemeen bekend feit allerminst. U verklaarde enkel ter verdediging van uzelf dat u nooit iemand heeft ondervraagd of gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vraag 33 en zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

U werd vervolgens gevraagd of u zichzelf medeverantwoordelijk achtte voor het goed functioneren van de 'Amn al amm'. U antwoordde hierop negatief. U lichtte toe dat u slechts de graad van Mufawwad had en dat u slechts beperkte taken had. U werd erop gewezen dat u tijdens het gehoor van 24 juni 2014 (in het kader van uw eerste asielaanvraag) nochtans had laten optekenen dat u de verantwoordelijkheid had over 30, later 60 en nog later zelfs over 120 ondergeschikten (zie gehoorverslag CGVS 24 juni 2014, vragen 65 en 66). Men kan dan ook bezwaarlijk stellen dat u geen verantwoordelijke functie uitoefende. U reageerde hierop - overigens op een weinig overtuigende manier - door uw takenpakket te 'minimaliseren'. U wijzigde ook plots uw verklaringen door te stellen over slechts 60 personen leiding te hebben gegeven en niet over 120 personen. U lichtte toe dat uw taken de volgende waren: aanwezigheden noteren, sporttrainingen geven, het eten begeleiden en taken verdelen onder uw werknemers zoals bewakingsopdrachten. Het feit dat u over 60 personen verantwoordelijkheid droeg, die allen te werk werden gesteld bij de 'Amn al amm', dat u aan hen taken moest verdelen en dat een aantal van hen werd ingeschakeld als bewakers van de gebouwen van de 'Amn al amm', zorgde ervoor dat de 'Amn al amm' volop kon functioneren. U antwoordde dat dit klopte. U minimaliseerde evenwel opnieuw uw eigen verantwoordelijkheid en uw eigen functie. U liet nu optekenen dat u in de praktijk nooit over 60 mensen tegelijkertijd de verantwoordelijkheid droeg, maar eerder over slechts 30 mensen. Bovendien zou u nooit echte bevelen hebben kunnen geven, gelet op uw lage rang van Mufawwad. U zag zich eerder als een gelijke van uw werknemers en niet als hun hiërarchische meerdere. U liet bovendien nog optekenen helemaal niets te maken gehad hebben met 'de sectie ondervragingen'. U werd erop gewezen dat deze stelling niet kan worden gevolgd. Immers, indien al die verschillende personen hun opdrachten naar behoren uitvoerden, en dit onder uw leiding, dan had dit ondermeer ook tot gevolg dat de medewerkers van de ondervragingssectie binnen in het gebouw ongestoord hun gang konden gaan. U gaf toe dat dit klopte omdat het jullie taak was om de gebouwen te beschermen (zie gehoorverslag CGVS, 25 september, vragen 47-53). U werd erop gewezen dat u aldus heel duidelijk een materiële bijdrage heeft geleverd tot het tot stand komen van de mensenrechtenschendingen die binnenin de gebouwen werden gepleegd en waarvan u duidelijk weet had. Immers als jullie bijvoorbeeld deze gebouwen niet mee hielpen bewaken, zouden de ondervragers in het gebouw nooit ongestoord hun gang hebben kunnen gaan. U liet nu plots optekenen dat er twee verschillende gebouwen waren van de 'Amn al amm': het gebouw waar de ondervragingen plaatsvonden en het gebouw van de spoeddienst. U en uw werknemers zouden enkel zijn ingeschakeld voor de bewaking van dit laatste gebouw. U werd erop gewezen dat u eerder tijdens hetzelfde gehoor nochtans ondubbelzinnig had bevestigd dat door jullie bewakingsopdrachten de ondervragingssectie haar gang kon gaan en dat u nooit eerder gewag maakte van strikt gescheiden gebouwen. U ontkende dit te hebben gezegd en

herhaalde dat jullie enkel het gebouw van de spoeddienst dienden te bewaken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 53-56). Het feit dat u zich op zo'n korte tijd tegenspreekt, doet het vermoeden rijzen dat u doelbewust uw verklaringen aanpaste omdat u tot het inzicht was gekomen dat uw eerdere verklaringen compromitterend waren.

Later tijdens het gehoor sprak u zich eveneens binnen een korte tijdspanne flagrant tegen, wellicht ook hier omdat u besepte dat u compromitterende uitspraken had gedaan. Eerst verklaarde u dat uzelf had deelgenomen aan een actie van de 'Amn al amm' tegen een demonstratie in 1994 naar aanleiding van de executie van de piloot Mohammed Mazloum al-Duleimi (zie gehoorverslag CGVS 25 september, vraag 77). U gaf toe dat een aantal mensen werden gearresteerd en dat ze werden afgevoerd naar de ondervragingssectie van de 'Amn al amm'. U voegde er wel aan toe zelf niet rechtstreeks betrokken te zijn geweest bij de arrestaties van deze mensen. Later ontkende u evenwel op één of andere manier betrokken te zijn geweest bij deze arrestaties. U zou immers die dag zijn ingezet als bewaker van uw gebouw (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vragen 76-89). Opnieuw is het opvallend dat u op uw initiële verklaringen terugkomt en plotseling uw eigen rol binnen deze actie minimaliseert, waardoor in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat uw eerste verklaringen eerder op waarheid zullen berusten dan uw gewijzigde verklaringen achteraf.

Meer in het algemeen werd vastgesteld dat u trachtte een beeld op de hangen van de 'Amn al amm' alsof deze instantie niet zo'n slechte reputatie had, of ook dat u op het moment dat u daar was te werk gesteld, niet volledig op de hoogte was van deze slechte reputatie. U haalde het voorbeeld aan van uw neef die één keer was gearresteerd door de 'Amn al amm' en vrij snel weer werd vrijgelaten omdat hij onschuldig werd bevonden. De leden van de 'Amn al amm' zouden hem met respect hebben behandeld (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vragen 72-75). Nochtans liet u eerder tijdens het gehoor niets aan de verbeelding over wat betreft de reputatie van de 'Amn al amm'. Toen u werd gevraagd of de gewone burger geen schrik had om gearresteerd te worden door leden van deze veiligheidsdienst, antwoordde u met het volgende: 'men heeft schrik van een gewone politieagent, wat denkt u dat het dan is als het over iemand van de Amn gaat?' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 65). Op een ander moment verklaarde u dat 'slaan en martelen' binnen het kader van de 'Amn al amm' schering en inslag was (zie gehoorverslag CGVS 25 september, vragen 18-40). Aldus blijkt overduidelijk dat u perfect op de hoogte was van de uiterst negatieve reputatie van de 'Amn al amm' en de wijze waarop arrestanten werden behandeld. De verklaringen die het tegendeel suggereren, moeten dan ook afgedaan worden als pogingen om het CGVS te misleiden door een beeld op te hangen van uzelf en uw functioneren bij de 'Amn al amm' dat niet strookt met de werkelijkheid.

Daarenboven wil het CGVS opmerken dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het niet aannemelijk is dat een vaste medewerker van deze veiligheidsdienst, ook al had hij of zij een lage graad, onwetend was over de aard van de activiteiten van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten, aangezien deze met het oog op het zaaien van terreur vrij openlijk verkondigd werden door het regime (zie info blauwe map van het administratieve dossier).

De door u beschreven misdrijven situeren zich binnen het tijds kader van het toen heersende Baathregime. Dit Baathregime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan staat erom bekend dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en van ernstige mensenrechtenschendingen. Uit uw verklaringen blijkt dat u jarenlang voor de 'Amn al amm' heeft gewerkt, dat u wist dat er zich binnen de gebouwen van deze instantie ernstige mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden en dat u de verantwoordelijkheid droeg over minstens zestig personen, die onder uw toezicht onder andere werden ingeschakeld voor de bewaking van de gebouwen, binnen dewelke deze mensenrechtenschendingen zich voordeden. U heeft ook deelgenomen aan arrestatiecampagne(s). U was aldus bij machte de ernst en de gevolgen van deze begane misdaden correct in te schatten. Desondanks bleef u verder kiezen voor het verderzetten van uw carrière binnen deze instantie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u ooit onder druk werd gezet maar dat u zelf vrijwillig heeft gekozen binnen deze dienst een carrière uit te bouwen en steeds meer verantwoordelijkheden op u te nemen. U bent bovendien ook van mening dat u helemaal niets verkeerd heeft gedaan, wat blijkt uit uw verklaringen dat u geen last heeft van gewetensproblemen ivm. uw carrière bij de 'Amn al amm'. U meent dat u nooit iemand onrecht heeft aangedaan en heeft bijgevolg ook nooit overwogen tijdens het Baathregime deze dienst te verlaten (zie gehoorverslag CGVS 25 september 2014, vraag 70). Zoals eerder reeds werd betoogd heeft u door uw jarenlange inzet en loopbaan wel degelijk een materiële bijdrage én substantiële bijdrage geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die op systematische basis plaatsvonden bij de diensten van de 'Amn al amm'. Dat u bijkomend dan nog uw eigen bijdrage probeert te minimaliseren en uw verklaringen aanpast, eens u duidelijk werd in welke richting het gehoor evolueerde, laat ernstig vermoeden dat u er zeer bewust voor gekozen heeft om over deze cruciale aspecten in uw relaas geen duidelijkheid te verschaffen.

Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over de Iraakse veiligheidsdiensten, moet dan ook worden geconcludeerd dat er voldoende ernstige aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat u bewust hebt deelgenomen aan, of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Gezien uw bevoegdheden, verantwoordelijkheden, rang en jarenlange loopbaan binnen de 'Amn al amm' kan niet anders dan besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van Iraakse burgers. Dat u blijft volhouden dat u zelf geen enkele bijdrage heeft geleverd tot de wanpraktijken die binnen de 'Amn' plaatsvonden, is in het licht van zowel uw verklaringen als de voorhanden informatie totaal niet aannemelijk.

Om deze redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, dewelke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4, a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande bovengaande bevindingen meent de Commissaris-generaal evenwel dat in de huidige omstandigheden het niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van de klacht die uw moeder neerlegde bij de politie naar aanleiding van de inval van leden van het Mehdi-leger in jullie huis, een woonattest, een kopie van een verkiezingskaart en tenslotte nog een aantal medische attesten. In verband met de kopie van de klacht dient te worden opgemerkt dat deze aangeeft dat u werd gevisieerd omwille van uw carrière bij de 'Amn al amm', iets wat het CGVS niet ontkent. In verband met het woonattest en de kopie van de verkiezingskaart dient te worden opgemerkt dat deze uw persoonsgegevens bevestigen, dewelke hier niet ter discussie staan. In verband met de medische attesten dient te worden opgemerkt dat deze bevestigen dat u een hoofdletsel heeft opgelopen wellicht ten gevolge van slagen. Het CGVS sluit niet uit dat dit hoofdletsel ontstaan is naar aanleiding van het incident van 5 april 2009, alhoewel ook andere omstandigheden aan de basis kunnen liggen van de vastgestelde kwetsuur. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève, van artikel 48/3, 48/5, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting inzake artikel 1, F van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de toepassing van de hierin vermelde uitsluitingsclausule en de bepaling van de (mede)verantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid. Verzoeker benadrukt dat de individuele verantwoordelijkheid en de persoonlijke substantiële bijdrage terdege dienen te worden onderzocht.

Verzoeker citeert enkele van zijn gezegden tijdens de gehoren bij het CGVS. Hij benadrukt dat hij aangaf dat het regime van Saddam slecht was, alsmede dat hij verplicht was en niet meer kon stoppen eens hij ermee begonnen was. Hij gaf aan dat hij geen hogere graad in de Baathpartij wilde omdat hij gewoon wilde genieten van zijn vrijheid. Verder benadrukt hij dat hij nooit werd ingeschakeld bij ondervragingen en nooit zag dat mensen werden mishandeld. Zijn activiteiten hadden niets met arrestaties en ondervragingen te maken. Hij was onderofficier en mocht niet naar het gebouw van het directoraat. Er waren twee verschillende gebouwen. Verzoeker haalt enkele passages uit de gehoorverslagen van het CGVS aan en betoogt dat het CGVS niet kon concluderen dat hij gekwalificeerde handelingen van misdaden tegen de menselijkheid heeft begaan. De voorwaarden van individuele verantwoordelijkheid en 'op substantiële wijze' zijn niet vervuld en hij kan niet als

medewerker van het regime van Saddam Hoessein worden beschouwd. Verzoeker wijst erop dat de bewijslast berust bij verweerder en verwijt het CGVS dat niet werd getoetst of hij weet had of behoorde te hebben van het misdrijf (*'knowing participation'*) en of hij hieraan persoonlijk heeft deelgenomen (*'personal participation'*). Om over misdaden tegen de mensheid te spreken moet de bijdrage een belangrijk gevolg hebben voor het plegen van de misdaad. De graad van gevolg moet geanalyseerd worden. Het CGVS baseert zich inderdaad op verslagen van de grove mensenrechtenschendingen ten tijde van het regime van Saddam Hoessein doch de activiteiten van verzoeker hadden niets met arrestaties en ondervragingen te maken. Verzoeker herhaalt dat hij onderofficier was en niet naar het gebouw van het directoraat mocht. Er waren twee verschillende gebouwen.

Verzoeker voert daarnaast de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens de algemeen bekende situatie in Irak moet hij minstens subsidiaire bescherming krijgen.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Gelet op de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, te dezen de hierin vervatte landeninformatie, de stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn loopbaan en carrière ten tijde van het Baathregime van Saddam Hoessein en de met voormelde informatie overeenstemmende verklaringen over zijn tewerkstelling binnen de Amn al Amn, dienen verzoeker en verweerder, mede gezien de huidige politieke en veiligheidssituatie in Irak, te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker aantoonbaar naar aanleiding van zijn betrokkenheid en specifieke rol bij het Baathregime van Saddam Hoessein een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn jarenlange loopbaan en carrière en zijn diverse functies, taken en verantwoordelijkheden binnen de Amn al Amn onder het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Voormeld artikel 55/2 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, dat aanvangt als volgt: *"The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]"* (eigen vertaling: *"De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]"*).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.18). Indien verzoeker nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

Inzake de bewijslast moet er daarbij duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf noch dat aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering wordt voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr.34). Artikel 1, F voorziet immers in *“ernstige redenen (...) om te veronderstellen”*.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier aangaande het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein en de binnen dit regime opererende veiligheids- en inlichtingendiensten, waaronder de Amn al Amn, dient aldus te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10).

In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt:

“... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.”

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten krachtens voormeld artikel de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing niet betwist waar gemotiveerd wordt dat het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein, tijdskader waarbinnen verzoekers loopbaan bij de Amn al Amn zich situeert, erom bekend staat dat het zich schuldig heeft gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en aan ernstige mensenrechtenschendingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing tevens ongemoeid waar omtrent de specifieke dienst waarvan hij deel uitmaakte, de Amn al Amn, wordt gemotiveerd als volgt:

“De ‘Amn al amm’ betrof de Iraakse Algemene Veiligheidsdienst, ook wel gekend als de Geheime Politie. Uit rapportering blijkt overduidelijk dat de ‘Amn al amm’, samen met de andere veiligheids- en inlichtingendiensten, zich onder het Baath-regime van Saddam Hoessein, op grote schaal schuldig heeft gemaakt aan grove mensenrechtenschendingen, waarbij op systematische wijze geweld en foltering werd toegepast, en dat deze dienst zelfs burgers spoorloos liet verdwijnen. De folteringen vonden plaats in het hoofdkwartier van de Amn al Amm in Bagdad zelf, zowel als in de lokale basissen, op politiekantoren en detentiecentra (zie rapporten Amnesty International. Iraq: Systematic torture of political prisoners (augustus 2001), Human Rights Watch. Iraq: The Death Penalty, Executions and Prison Cleansing (maart 2003) en Justice for Iraq (December 2002) en zie info CGVS toegevoegd aan het administratieve dossier).”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar deze door verzoeker niet worden betwist of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Met inachtneming van het voorgaande, dient te worden nagegaan of verzoeker doorheen zijn werkzaamheden bij de Amn al Amn vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd dat het blijkens de informatie in het administratief dossier niet aannemelijk is dat een vaste medewerker van de Amn al

Amn onwetend was over de aard van de activiteiten van de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten aangezien deze met het oog op het zaaien van terreur vrij openlijk door het regime werden verkondigd. Hoewel hij deze blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde gezegden op andere ogenblikken trachtte te verdoezelen en te minimaliseren, blijkt uit verzoekers verklaringen in de loop van zijn asielprocedures daarenboven duidelijk dat hij perfect op de hoogte was van de door het Baathregime en de door de Amn al Amn binnen dit regime begane wandaden. Zo was hij klaarblijkelijk op de hoogte van het takenpakket van zijn dienst en gaf hij aan dat deze zich bezighield met politieke partijen, aan observatie en spionage deed, zich bezig hield met smokkel en door middel van de noodhulptroepen de gevangenis zoals bijvoorbeeld deze van Abu Graib bewaakte. Hij verklaarde bij het CGVS tijdens zijn eerste asielaanvraag daarbij spontaan dat er geen respect voor de mensenrechten was en dat officieren slagen mochten uitdelen tijdens de ondervragingen. Hij gaf aan dat er officieren waren die geen hart hadden en gemakkelijk mensen sloegen. Vervolgens gevraagd of het niet wat verder ging dan gewoon mensen slaan en erop gewezen dat er in de literatuur sprake was van grove mensenrechtenschendingen zoals martelingen, verklaarde hij: *“Ja dat is wel zo, en dat bestaat nog steeds in Irak”*. Verzoeker verklaarde voorts dat arrestanten soms werden geëxecuteerd en voegde hieraan toe: *“in tijde van sadam hoesein gebeurde dat”* (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 6, p.11-16). Tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker verder uitdrukkelijk dat tijdens het regime van Saddam Hoessein het grootste deel van het volk werd onderdrukt (administratief dossier, stuk 9, nr.63). Ook nu gaf hij aan dat de Amn al Amn tot kerntaak had om de oppositiepartijen te controleren, vooral deze die banden hadden met Iran, om de Iraanse groeperingen te bestrijden en om wapens en drugshandelaren te controleren (*ibid.*, stuk 5, nr.18). Gevraagd of hij vermoedde wat er tijdens de ondervragingen van verdachten bij de Amn al Amn gebeurde, antwoordde hij: *“We hebben wel mensen horen schreeuwen”*. Vervolgens gesteld dat dit erop wijst dat er werd gemarteld, antwoordde hij: *“Sommige werden gemarteld en anderen niet (...)”* (*ibid.*, nr.24-25). Verzoeker gaf even verder duidelijk aan dat er tijdens het regime van Saddam Hoessein heel veel mensen onrechtvaardig behandeld zijn geweest. Tevens verklaarde hij nogmaals uitdrukkelijk dat hij verschillende malen mensen hoorde schreeuwen in de gebouwen van de Amn al Amn. Vervolgens gevraagd of het niet uitzonderlijk was en normaal was dat verdachten tijdens ondervragingen werden mishandeld, stelde verzoeker: *“Slaan en martelen maakt deel uit van de arabische cultuur”* (*ibid.*, nr.37-40). Wanneer even verder werd gevraagd of mensen schrik hadden om door de Amn al Amn te worden opgepakt, stelde verzoeker bovendien: *“Ja natuurlijk dat is normaal dat men er schik van heeft: men heeft schrik van een gewone politieagent want denkt u dat het dan is als het over een iemand van de amn gaat”* (*ibid.*, nr.65). Verder antwoordde hij eenvoudigweg *“Ja”* wanneer werd gevraagd of hij jarenlang werkte voor een dienst die erom bekend stond systematisch mensen te martelen, te folteren en mensenrechtenschendingen te plegen (*ibid.*, nr.71).

Verzoeker trad in 1991 vrijwillig toe tot de Amn al Amn en bleef voor deze dienst werken tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003. Zijn carrièreverloop wordt daarbij in de bestreden beslissing met recht omschreven als volgt:

“U kreeg een korte basisopleiding en werkte zich daarna op tot opleider aan het vormingscentrum van de noodhulptroepen (‘Quwat al Tawari’) in Bagdad. Uw hoogst behaalde rang was die van onderofficier (‘mofawwad’). U was hier verantwoordelijk voor het onderrichten van de pupillen in het correct marcheren en in formatie lopen. In 1993 werd u overgeplaatst naar Ramadi. U werd opgedragen de ochtendsport en lessen zelfverdediging voor uw rekening te nemen. Samen met vijf andere opleiders verzorgde u eveneens de taakverdeling van de noodhulptroepen. Jullie stelden lijsten op met te vervullen opdrachten en stelden namen voor van leden van de noodhulptroepen die deze taken moesten uitvoeren. Eén van de opdrachten luidde bijvoorbeeld het houden van razzia’s tegen mensen die ervan verdacht werden partijleden te vermoorden of het arresteren van mensen die de regels overtraden. Als er andere incidenten waren, zoals bijvoorbeeld de rellen in Ramadi naar aanleiding van de executie van Mohamed Mazloum Dulaimi, werd de gehele groep ingezet. In 1995 werd u naar de provincie Qadisiyah verplaatst en vanaf 1998 werkte u in Bagdad en dit tot 2000. U sloot uw carrière af in Najaf waar u tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 werkte.”

Verzoeker bevestigt dit carrièreverloop bovendien integraal in het onderhavige verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.3).

Uit verzoekers verklaringen blijkt daarbij dat hij door zijn jarenlange inzet en loopbaan bij de Amn al Amn en doorheen zijn verschillende specifieke functies en taken een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die op systematische wijze plaatsvonden bij de diensten van de Amn al Amn.

Zo gaf hij aan dat hij in de periode gedurende welke hij in Ramadi gestationeerd was niet enkel sport en zelfverdediging onderwees aan de noodhulptroepen maar tevens verantwoordelijk was voor het

opstellen van de lijsten van de opdrachten en van de personen die deze opdrachten moesten uitvoeren. Indien er officieren mensen nodig hadden, was het verzoeker die de namen van mensen van de noodhulptroepen moest voordragen, de voormelde lijsten met opdrachten en taken moest opstellen en deze liet goedkeuren door de officier. Als voorbeelden van zulke opdrachten, noemde hij zelf: *“razzias houden tegen de mensen die de regels overtraden, in periode was er een fenomeen van doden van partijleden en de mensen die daarvan verdacht werden werden gearresteerd en ondervraagd tijdens de ondervraging gaven ze soms info vrij, adhv die info werden arrestateis uitgevoerd, arrestatie was een van die opdrachten, als onderzoeksofficier een persoon moest aresteren dan nam hij een aantal personen van onze troepen mee om die ik kwestie te arrestern. Als er ander incidenten zijn, kon een hele troep ingezet worden”*. Wanneer vervolgens werd doorgevraagd over wat er gebeurde met de personen die gearresteerd werden, gaf verzoeker aan dat deze soms werden geëxecuteerd (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 6, p.13, 15-16). Dat verzoekers activiteiten, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, niets met de arrestaties en de ondervragingen te zien hadden, kan gelet op het voorgaande bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Omtrent de periode gedurende dewelke verzoeker in Ramadi gestationeerd was, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd dat hij zich tijdens het gehoor binnen een korte tijdsperiode flagrant tegensprak inzake zijn betrokkenheid bij de actie van de Amn al Amn tegen een demonstratie in 1994 naar aanleiding van de executie van de piloot Mohammed Mazloun al-Duleimi. Aanvankelijk gaf hij aan dat hij zelf deelnam aan deze actie waarbij mensen werden gearresteerd. Even verder ontkende hij echter zijn betrokkenheid bij de actie van de Amn al Amn en beweerde hij die dag te zijn ingezet als bewaker van zijn gebouw. Verzoeker laat deze motivering volledig ongemoeid. Dat hij op zijn initiële verklaring terugkwam en plots zijn eigen rol binnen deze actie minimaliseerde is merkwaardig en maakt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn eerste verklaringen eerder op de waarheid zullen berusten dan zijn achteraf gewijzigde verklaringen.

Verzoeker stelde bovendien dat hij gedurende de periode waarin hij in Diwaniya in Qadisiya gestationeerd was de verantwoordelijkheid had over de wapenopslag en dat hij er verantwoordelijk was voor het uitdelen van de wapens (administratief dossier, stuk 5, nr.30).

Verzoeker verklaarde daarenboven dat hij in de periode waarin hij in Bagdad werd tewerkgesteld de verantwoordelijkheid droeg over tientallen mensen van de noodhulptroepen en verklaarde: *“In het begin waren het dertig later waren het zestig. Dit was binnen Bagdad”*. Hij stelde duidelijk dat hij verantwoordelijk voor hen was, dat hij hen wakker maakte, de sporten regelde, hen eten gaf, de opdrachten (bijvoorbeeld bewakingsopdrachten) verdeelde en hen 's avonds allemaal controleerde (administratief dossier, stuk 9, nr.65-66). Desondanks gaf verzoeker tijdens een volgend gehoor bij het CGVS aanvankelijk aan dat hij zichzelf niet verantwoordelijk achtte voor de werking van de Amn al Amn en de negatieve aspecten die hierbij kwamen kijken. Gevraagd waarom niet, gaf hij aan dat hij maar een lage rang had en trachtte hij zijn taken te minimaliseren door te stellen dat hij slechts beperkte taken had en gewoon de aanwezigheid van de andere leden moest noteren. Vervolgens werd hij geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat hij over tientallen mensen de verantwoordelijkheid droeg. Verzoeker gaf hierop opnieuw aan dat hij de leiding had over zestig personen en stelde dat hij hun aanwezigheden noteerde, dat zij daarna sportles volgden, dat hij hen daarna begeleidde naar het restaurant en dat hij hen vervolgens taken gaf en de bewakingsopdrachten verdeelde. Verzoeker erkende daarbij uitdrukkelijk dat het feit dat hij verantwoordelijkheid droeg over zestig personen die allen werkten voor de Amn al Amn, dat hij taken moest verdelen en dat één van deze taken bijvoorbeeld was om bewakingsopdrachten uit te voeren ervoor zorgde dat de Amn al Amn kon functioneren zoals deze functioneerde. Wanneer dit vervolgens werd geherformuleerd, trachtte hij echter opnieuw zijn taken te minimaliseren en gaf hij, in weerwil van zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen, plots aan dat hij in de praktijk slechts over dertig leden tegelijk de leiding had, dat hij nooit echt bevelen gaf doch op een beleefde manier moest uitleggen wat ze moesten doen en dat hij zich eerder als hun gelijke zag. Hij voegde hieraan toe dat hij nooit iets te maken had met de sectie ondervragingen. Wanneer erop gewezen werd dat deze stelling niet klopt aangezien het, indien al die verschillende personen onder verzoekers leiding hun opdrachten naar behoren uitvoerden, onder meer tot gevolg had dat de medewerkers van de ondervragingssectie binnen in het gebouw ongestoord hun gang konden gaan, verklaarde verzoeker eenduidig: *“Dat klopt wel: onze taken waren om de gebouwen te beschermen en te bewaken (...) onze taken waren om de oo te handhaven en de gebouwen vd diensten te bewaken”* (administratief dossier, stuk 5, nr.47-56). Nadat er vervolgens op werd gewezen dat hij bijgevolg heel duidelijk een materiële bijdrage leverde aan het tot stand komen van de mensenrechtenschendingen die binnen de gebouwen werden gepleegd en waarvan hij duidelijk weet had, wijzigde verzoeker andermaal zijn verklaringen. Hij liet plots optekenen dat er twee verschillende gebouwen waren van de Amn al Amn en dat zijn dienst enkel zou zijn ingeschakeld voor de bewaking van het gebouw van de spoeddienst en niet voor het gebouw waar de ondervragingen plaatsvonden. Hij ontkende daarbij zijn eerdere, nochtans niet voor interpretatie vatbare verklaringen. Dat hij zichzelf ook op dit vlak op zo'n korte tijd tegensprak

doet vermoeden dat hij zijn eerdere verklaringen aanpaste omdat hij tot het inzicht kwam dat deze compromitterend waren.

Dat verzoeker zich loyaal opstelde ten aanzien van het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein en werd gezien als een betrouwbaar en loyaal werknemer van de veiligheidsdienst blijkt daarenboven uit de gevoelige functie die hem na zijn overplaatsing in Najaf op initiatief van de hoogste instantie van de veiligheidsdienst werd toevertrouwd. Verzoeker zou aldaar immers zijn ingeschakeld in de geheime bescherming van Muqtada al Sadr om te vermijden dat deze persoon iets zou overkomen aangezien dit grote problemen zou kunnen veroorzaken in Irak (*ibid.*, nr.8). Dat aan verzoeker zulke vertrouwensfunctie werd toevertrouwd, duidt erop dat hij werd aanzien als betrouwbaar en loyaal medewerker van de Amn al Amn.

Er zijn bovendien geen omstandigheden die verzoeker vrijstellen van zijn individuele verantwoordelijkheid. Hij trad vrijwillig toe tot de Amn al Amn en werkte gedurende twaalf jaren voor deze organisatie, wetende aan welke ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen deze organisatie zich schuldig maakte. Hij speelde een rol in en nam deel aan razzia's en arrestatiecampagnes van de Amn al Amn. Hij stond in voor de wapenopslag en het uitdelen van wapens aan de noodhulptroepen. Hij had de verantwoordelijkheid over tientallen personen die onder zijn toezicht werden ingeschakeld voor de bewaking van de gebouwen waarin de mensenrechtenschendingen plaatsvonden. Hij was daarbij duidelijk bij machte de ernst en de gevolgen van de begane misdaden in te schatten. Desondanks bleef hij kiezen voor het verderzetten van zijn carrière binnen de Amn al Amn. Verzoeker gaf weliswaar aan dat hij machteloos was, niets tegen de praktijken kon doen, geen ontslag kon nemen en wel verplicht was om door te gaan (*ibid.*, nr.45-46, 69) doch uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij ooit een ernstige poging ondernam om de praktijken waaraan de Amn al Amn zich bezondigde te stoppen of zich hieraan te onttrekken. Hij gaf weliswaar aan op een moment van plan te zijn geweest om te gaan studeren, om nadien verder te studeren en de dienst te verlaten. Dit verzoek zou hem echter zijn geweigerd (*ibid.*, nr.46). Nog daargelaten dat verzoeker dit niet staakt, blijkt nergens uit zijn verklaringen dat hij enige andere poging zou hebben ondernomen om ander werk te zoeken. Bovendien bleek hij geen gewetensproblemen te hebben en stelde hij van mening te zijn dat hij niemand onrecht heeft aangedaan (*ibid.*, nr.70). Dat verzoeker, zoals reeds hoger werd vastgesteld, bijkomend bovendien meermaals zowel de activiteiten van de Amn al Amn als zijn eigen activiteiten trachtte te verdoezelen en te minimaliseren en zijn verklaringen herhaaldelijk aanpaste wanneer duidelijk werd in welke richting het gehoor bij het CGVS evolueerde, doet ernstig vermoeden dat hij er bewust voor koos om over deze cruciale aspecten van zijn relaas geen duidelijkheid te verschaffen.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker medeplichtig was aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

2.2.4. Het voorafgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig voormeld artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.5. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, a) *juncto* artikel 55/4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS